

# Panium – Nummer tyve

## *Rækkefølgen i Daniel 11 og advarslen for 2025*

Jeff Pippenger

2026-03-02

Pionerernes anvendelse af den historie, som opfyldte vers ti til seksten, fastslog, at Rom, som stadfæstede synet, ankom i året 200 f.Kr., det samme år som slaget ved Panium, og jeg foreslår, at Rom i 2025 ankom og stadfæstede synet med indsættelsen af Trump og pave Leo. 2025 udgør den eneste gang, hvor en pave og en præsident blev indsat i det samme år. Dyret og dets billede blev ophøjet for alle, som er villige til at se, i 2025. I modsætning til pionererne anvender jeg versenes rækkefølge i stedet for den historie, som oprindeligt opfyldte versene. Jeg er enig i historien, men trækker på en rækkefølge inden for versene som ramme for historien, i modsætning til at bruge historien til at definere rammen for versene. Jeg hævder, at begge tilgange er korrekte.

### **Makkabæernes revolution**

Jeg anvender makkabæernes linje på lignende måde. Makkabæeropstanden i 167 f.Kr. fandt sted længe efter slaget ved Panium i 200 f.Kr. og længe før Pompejus indtog Jerusalem i 63 f.Kr. Den linje, som begynder i vers seksten med general Pompejus' erobring af Jerusalem i 63 f.Kr., og fortsætter frem til kejser Tiberius, som regerede, da Jesus blev korsfæstet. Korset og Tiberius er fremstillet i vers toogtyve i kapitel elleve.

Og med en oversvømmelses arme skal de skyldes bort for hans ansigt og knuses; ja, også pagtens fyrste. Daniel 11,22.

General Pompejus' erobring af Jerusalem i 63 f.Kr. i vers seksten og dernæst korset i 31 e.Kr. i vers toogtyve repræsenterer en profetisk linje, som begynder ved et symbol på søndagsloven og ender med et symbol på søndagsloven. Vers treogtyve udgør et brud i afsnittet og markerer således vers toogtyve som afslutningen på den profetiske linje, der begyndte i vers seksten. Sammen med linjens tydelige afslutning i vers toogtyve foreligger også den kendsgerning, at vers toogtyve er et symbol på det samme vejmærke, som fremstilles i vers seksten, og dermed gives et alfa- og omega-vidnesbyrd om, at versene seksten til toogtyve repræsenterer en særskilt profetisk linje.

Tilføj hertil, at vers femten og seksten markerer overgangen fra det seleukidiske rige til den romerske magt, og man ser et brud i kontinuiteten fra seleukiderne i vers femten til romerne i vers seksten, og linjen fra vers seksten til toogtyve er tydeligt afgrænset som en særskilt profetisk linje. Vers seksten introducerer den næste magt, som skal dominere Judæa, og markerer således en overgang i den profetiske historie, ligesom i vers treogtyve. Linjen begynder og ender med et symbol på søndagsloven, og linjen ender i det toogtyvende vers i det ellefte kapitel.

### **Smith—og tre kejsere**

Det forhold, at vers seksten repræsenterer søndagsloven, således som også vers toogtyve gør det, nødvendiggør, at de to vers bringes i overensstemmelse med hinanden. Uriah Smith kommenterer vers treogtyve og forklarer, hvorfor det repræsenterer en historie, som begyndte længere tilbage i de foregående vers' historie, i modsætning til at repræsentere en historie, der følger umiddelbart efter korset i vers toogtyve.

„VERS 23. Og efter pagten, der er sluttet med ham, skal han handle svigefuldt; for han skal drage op og blive stærk med et lille folk.“

Det »ham«, med hvem den her omtalte pagt indgås, må være den samme magt, som har været profetiens emne fra vers 14; og at dette er den romerske magt, påvises hævet over enhver tvivl ved profetiens opfyldelse i tre personer, som, således som allerede bemærket, efter hinanden herskede over Romerriget; nemlig Julius, Augustus og Tiberius Cæsar. Den første snublede og faldt, da han vendte tilbage til sit eget lands fæstning i triumf, og fandtes ikke mere. Vers 19. Den anden var en skatteudskriver; og han regerede i rigets herlighed og døde hverken i vrede eller i kamp, men fredeligt i sin egen seng. Vers 20. Den tredje var en hykler og en af de usleste karakterer. Han tiltrådte kongedømmet på fredelig vis, men både hans regeringstid og hans liv endte ved vold. Og under hans regering blev pagtens fyrste, Jesus fra Nazaret, bragt til døden på korset. Vers 21, 22. Kristus kan aldrig mere knuses eller bringes til døden; derfor kan vi i ingen anden regering og på intet andet tidspunkt finde en opfyldelse af disse begivenheder. Nogle forsøger at anvende disse vers på Antiokus og gør en af de jødiske ypperstepræster til pagtens fyrste, skønt de aldrig kaldes således. Dette er den samme slags argumentation, som bestræber sig på at gøre Antiokus' regering til en opfyldelse af det lille horn i Daniel 8; og det fremsættes med det samme formål; nemlig at sønderrive den store kæde af beviser, hvorved det påvises, at adventlæren er Bibelens lære, og at Kristus nu står for døren. Men beviserne kan ikke omstyrtes; kæden kan ikke brydes.

"Efter at have ført os gennem imperiets verdslige begivenheder frem til afslutningen på de halvfjerds uger fører profeten os i vers 23 tilbage til den tid, da romerne ved den jødiske pagt, 161 f.Kr., blev direkte forbundet med Guds folk; fra dette punkt føres vi derpå i en ubrudt begivenhedsrække frem til kirkens endelige sejr og oprettelsen af Guds evige rige. Jøderne, som blev hårdt undertrykt af de syriske konger, sendte et sendebud til Rom for at anmode om romernes bistand og for at slutte sig til dem i 'en pagt om venskab og forbund'. 1 Mac.8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, bog 12, kap.10, sek.6. Romerne efterkom jødernes anmodning og gav dem et dekret, affattet med disse ord:—"

»Senatets dekret angående et forbund om bistand og venskab med jødernes nation. Det skal ikke være tilladt nogen, som er underlagt romerne, at føre krig mod jødernes nation eller at yde bistand til dem, der gør det, enten ved at sende dem korn eller skibe eller penge; og hvis noget angreb bliver rettet mod jøderne, skal romerne bistå dem så langt, som de er i stand; og igen, hvis noget angreb bliver rettet mod romerne, skal jøderne bistå dem. Og hvis jøderne ønsker at føje noget til eller at tage noget fra dette bistanndsforbund, skal det ske med romernes fælles samtykke. Og enhver sådan tilføjelse, som således bliver gjort, skal have gyldighed.« »Dette dekret,« siger Josefus, »blev nedskrevet af Eupolemus, Johannes' søn, og af Jason, Eleazars søn, da Judas var nationens ypperstepræst, og hans broder Simon var hærens anfører. Og dette

var det første forbund, som romerne indgik med jøderne, og det blev gennemført på denne måde.«

„På dette tidspunkt var romerne et lille folk og begyndte at handle svigefuldt, eller med list, således som ordet betegner. Og fra dette punkt steg de ved en jævn og hurtig fremgang til den magthøjde, som de senere nåede.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Ikke alene afslutter korset i vers toogtyve en linje med et symbol, som også står ved linjens begyndelse, men det næste vers falder tilbage i den historie, der gik forud for korset, til omtrent tredive år efter Panium og omtrent hundrede år før Rom erobrede Jerusalem. Vejmærket for jødernes forbund, som Smith her identificerer som 161 f.Kr., identificeres af andre pionerer som 158 f.Kr. Det punkt, jeg her fokuserer på, er ikke så meget datoen, men at vers seksten til toogtyve repræsenterer en linje af profetisk historie, hvor søndagsloven både er linjens alfa og omega. Når derpå linjen fra vers seksten til og med vers toogtyve er fremsat, gentager vers treogtyve og uddyber historien inden for linjen i vers seksten til toogtyve. Den profetiske historielinje, som repræsenteres ved vers treogtyve, er makkabæernes historie, og makkabæernes historie er en fuldkommen parallel til De Forenede Staters historie.

## To dynastier

Makkabæerne repræsenterer et oprør mod det seleukidiske rige, som begyndte under Antiochus Epifanes' regeringstid. Oprøret var rettet mod det nordlige seleukidiske rige, og det resulterede i en sejr, der førte til det ene af to judæiske dynastier i den periode, som til sidst førte til Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr. Det første dynasti var det hasmonæiske, og det andet var det herodianske. Det herodianske dynasti var den anden judæiske regering efter befrielsen fra det nordlige seleukidiske rige. Det var direkte forbundet med det romerske system, hvorimod det forudgående hasmonæiske dynasti i det væsentlige var jødisk. Det hasmonæiske dynasti begyndte i 141 f.Kr., og i 37 f.Kr. begyndte det herodianske dynasti og varede indtil år 70 e.Kr.

Dynastierne repræsenterer Judæas regering, det gamle og bogstavelige herlige land.

Makkabæeropstanden fandt sted fra 167 til 160 f.Kr. I 164 f.Kr. fordrev makkabæerne Antiochos Epifanes fra Jerusalem og rensede og genindviede templet, efter at Antiochos havde vanhelliget det, men først i 141 f.Kr. blev den nordlige seleukidiske magt fuldstændig besejret, og det hasmonæiske dynasti begyndte.

Det herodianske dynasti er en nøgle til denne linje, for det var Herodes den Store, der gav befaling til at henrette spædbørnene på tidspunktet for Jesu fødsel, og hans søn regerede, da Jesus døde. Herodes den Store var faderen, og han var konge over Judæa, men hans søn var kun tetrark, hvilket betyder, at han var hersker over en fjerdedel af riget, som en statholder snarere end en konge. Derfor manglede han den myndighed, som gjorde det nødvendigt for ham at knytte forbindelse med Pilatus for at korsfæste Kristus. Jesu fødsel var den profetiske „endens tid“ i hans profetiske linje, og hans død repræsenterer søndagsloven. Den første Herodes repræsenterer 1989, og den sidste Herodes er søndagsloven. Herodes, faderen, til Herodes, sønnen, er Kristi profetiske linje.

Makkabæernes linje begynder med et sejrrigt oprør mod en nordlig konge, som havde påtvunget jøderne sine græske skikke, sin kultur såvel som den græske religion. Begyndelsen på det hasmonæiske dynasti repræsenterede 1798. Hvorfor således, kunne man spørge? Hvis det ene dynasti begynder ved en profetisk „endetid“, sådan som det var med det herodianske dynasti ved Kristi fødsel, da må det andet dynasti af profetisk nødvendighed have samme begyndelse. Begge dynastier begynder med en endetid, når vi anvender Kristi fødsel som „endetiden“, men de tåbelige ser aldrig det forseglede lys, som er forbundet med endetiden.

„I vor tid kan Skrifterne, ligesom på Kristi tid, blive læst forkert eller fejlfortolket. Hvis jøderne havde gransket Skrifterne med alvorlige, bedende hjerter, ville deres søgen være blevet belønnet med sand kundskab om tiden, og ikke alene om tiden, men også om måden, hvorpå Kristus skulle fremtræde. De ville ikke have tillagt Kristi herlige andet komme hans første komme. De havde Daniels vidnesbyrd; de havde Esajas' og de andre profeters vidnesbyrd; de havde Moses' undervisning; og her var Kristus midt iblandt dem, og alligevel ransagede de Skrifterne for bevis vedrørende hans komme. Og de gjorde mod Kristus netop de ting, som der var profeteret, at de ville gøre. De var så blændede, at de ikke vidste, hvad de gjorde.“

„Og mange gør det samme i dag, i 1897, fordi de ikke har haft erfaring med de prøvende budskaber, som er indeholdt i den første, den anden og den tredje engels budskab. Der er nogle, som gransker Skrifterne for at finde bevis for, at disse budskaber endnu hører fremtiden til. De sammenføjer budskabernes sandfærdighed, men de undlader at give dem deres rette plads i den profetiske historie. Derfor er sådanne i fare for at vildlede folket med hensyn til placeringen af budskaberne. De ser og forstår ikke endetiden eller, hvornår budskaberne skal placeres. Guds dag kommer med listige skridt; men de angiveligt vise og store mænd fører tom snak om „Højere Uddannelse“. De kender ikke tegnene på Kristi komme eller på verdens ende.“ Paulson Collection, 423, 424.

At identificere Kristi fødsel som „endens tid“ og dermed som nøglen til at føre Makkabæernes linje ind i den nærværende sandheds kontekst i de sidste dage gør Kristus til selve passagens centrum, hvilket også er et bevis for, at anvendelsen er gyldig.

Makkabæernes linje illustrerer det åndelige herlige land, og illustrationen begynder i en periode, hvor borgerne i det herlige land bryder løs fra kongen af nordens politiske og religiøse dominans. Det makkabæiske oprør, som førte til det hasmonæiske dynasti, repræsenterer 1776, og oprøret mod kongen af Norden, som blev gennemført af makkabæerne, repræsenterede Uafhængighedskrigen. De toogtyve år fra 1776 til 1798 repræsenterer det makkabæiske oprør, som førte til det hasmonæiske dynasti ved endetiden i 1798, hvilket fortsatte, indtil det herodianske dynasti begyndte ved endetiden i 1989. Det herodianske dynasti fortsatte indtil Jerusalems ødelæggelse i år 70 e.Kr.

Det, som er vigtigt at erkende i denne historiske linje, er todelt; den er en illustration af det gamle herlige land, som er et forbillede på det moderne herlige land, og den begynder inden for en historisk linje, som tager sin begyndelse med vers seksten, hvor Rom for første gang erobrer det herlige land og dermed identificerer linjens primære tema. Linjen fra vers seksten til og med vers toogtyve repræsenterer det herlige land, og dens sammenhæng er den nært forestående søndagslov.

Linjen repræsenterer også de to klasser af tilbedere, som øver indflydelse på begge dynastiske regeringer. Saddukæerne var færre i antal, men kontrollerede generelt de jødiske religiøse og politiske systemer i begge dynastiske perioder. Det religiøse system blev forvaltet af et præsteskab, og dette præsteskab var også påvirket af både saddukæere og farisæere. De hasmonæiske og herodianske regeringer blev begge påvirket af farisæerne og saddukæerne, og de to dynastier repræsenterer De Forenede Staters regering fra 1798 og indtil søndagsloven.

Farisæerne og saddukæerne repræsenterer to partier med politiske overbevisninger, som adskilles ved deres standpunkt i spørgsmålet om slaveri. Demokraterne er for slaveri, og republikanerne er imod slaveri; og sammen virker de inden for det politiske apparat i De Forenede Staters konstitutionelle regering. Denne regering er jorddyret i Åbenbaringen tretten, og jorddyrets ydre historie er fremstillet ved dets republikanske horn. Den indre historie er fremstillet ved det protestantiske horn. Hornene er adskilt på dyret, for dyret er Forfatningen, som adskiller statens horn fra kirkens horn, men de bevæger sig gennem historien sammen. Det republikanske horn har to indflydelser, enten for eller imod slaveri. Det protestantiske horn har to indflydelser, enten for sabbatten på den syvende dag eller for solens første dag.

Omtrent tredive år efter slaget ved Panium markerer Makkabæerne De Forenede Staters historie som det sjette rige i Bibelens profeti. Derpå opfyldes vers seksten omtrent et århundrede senere, da Jerusalem erobres, som er et forbillede på korset. Judæa er det andet af de tre hindringer, Rom undertvinger, idet det tager verdensherredømmet. General Pompejus erobrede Syrien i 65 f.Kr. og dernæst Juda i 63 f.Kr. Augustus Cæsar ville erobre den tredje hindring i slaget ved Actium i 31 f.Kr. Denne historie er fremstillet i linjen fra vers seksten til toogtyve.

Ved korsets tid havde den makkabæiske historie været i gang i næsten to hundrede år. Uriah Smith fastslår, at den historie, som fremstilles ved pagten med jøderne i vers treogtyve, skal sættes i forbindelse med et udgangspunkt i historien, som fandt sted næsten to hundrede år før korsets historie i vers toogtyve. Korsets historie i vers toogtyve må sættes i forbindelse med vers seksten, for vers seksten er også søndagsloven. Dette betyder, at makkabæernes linje, som er historien om Judas herlige land, begynder længe før søndagsloven i vers seksten.

Når vi forstår, at Milleritternes historie illustrerer de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie, kan vi sidestille endetiden for Milleritterne i 1798 med endetiden for de et hundrede og fireogfyrre tusind i 1989. Når vi gør dette, lægger vi den første og den anden engels historie over den tredje engels historie. 1798 og 1989 er alfa- og omega-vejmærkerne i historien om vers fyrre i Daniel elleve.

Vers fyrre begynder ved »endetiden«, hvilket let kan bevises at være 1798; og når det forstås korrekt, opfyldte Sovjetunionens sammenbrud i 1989 vers fyrre, og denne opfyldelse var også »endetiden«. To »endetider« i ét vers, som står i det samme kapitel som makkabæernes linje. Det makkabæiske oprør, som førte til det hasmonæiske dynasti, repræsenterer de toogtyve år fra 1776 til 1798. I 1798 begyndte det hasmonæiske dynasti, og det herodianske dynasti begyndte i 1989.

Vers ti i Daniel elleve identificerer 1989, og vers seksten er søndagsloven. Historielinjen inden for disse vers repræsenterer tre slag, en sydlig konges undergang og Roms indtræden i den profetiske

historie. Den indeholder også linjen for to dynastier, som er forbilleder på den forandring, der finder sted, når jordens dyr i Åbenbaringen tretten, som „havde to horn ligesom et lam“ og „talte som en drage“, fremtræder. I rækkefølge er det første jødiske dynasti lammet, og det andet romerske dynasti er dragen. Det første dynasti var jødisk, det andet var romersk. Hvad enten det var jødisk eller romersk, havde jordens dyr to horn.

Det jødiske dynasti repræsenterer det protestantiske horn, og det romerske dynasti repræsenterer det republikanske horn. Begge horn besidder også en profetisk todeling. Saddukæerne og farisæerne danner rammen for de slaverivenlige demokrater i modsætning til de slaverimodstandende republikanere; samtidig repræsenterer de en dobbelt todeling af de dårlige jomfruer i kontrast til de kloge jomfruer. Farisæerne som dårlige jomfruer udrenses ved den første skuffelse, og saddukæerne udrenses ved den anden tempelrenselse. Farisæerne, ligesom menigheden i Sardes, bekendte at have et navn af liv, men var døde, og de udrenses først; derefter saddukæerne, som fornægtede Guds kraft, fornægtede Midnatsråbets kraft og budskab. Saddukæerne er pagtens folk, som bliver gået forbi; saddukæerne er dem, der er tilfredse med fornemmelsen af gode følelser.

Kristi komme, således som den blev forkyndt i den første engels budskab, blev forstået som fremstillet ved brudgommens komme. Den vidt udbredte reformation under forkyndelsen af Hans snarlige komme svarede til jomfruernes udgang. I denne lignelse, ligesom i den i Matthæus 24, fremstilles to klasser. Alle havde taget deres lamper, Bibelen, og var ved dens lys gået ud for at møde brudgommen. Men mens „de tåbelige tog deres lamper og tog ikke olie med sig“, „tog de vise olie i deres kar sammen med deres lamper“. Den sidstnævnte klasse havde modtaget Guds nåde, Helligåndens genfødende, oplysende kraft, som gør Hans ord til en lampe for foden og et lys på stien. I gudsfrygt havde de gransket Skrifterne for at lære sandheden at kende, og de havde alvorligt søgt hjertets og livets renhed. Disse havde en personlig erfaring, en tro på Gud og på Hans ord, som ikke kunne omstyrtes af skuffelse og forsinkelse. Andre „tog deres lamper og tog ikke olie med sig“. De havde handlet ud fra tilskyndelse. Deres frygt var blevet vakt ved det højtidelige budskab, men de havde støttet sig til deres brødres tro, tilfredse med det flakkende lys fra gode følelser, uden en grundig forståelse af sandheden eller et ægte nådens værk i hjertet. Disse var gået ud for at møde Herren, fulde af håb ved udsigten til øjeblikkelig belønning; men de var ikke beredt på forsinkelse og skuffelse. Da prøvelser kom, svigtede deres tro, og deres lys brændte svagt.” Mod den store strid, 393.

Hvad enten de er politiske eller religiøse, forener begge klasser sig imod de vise i krisen ved midnat. Når dette er sagt, begyndte vi artiklen med at fremføre det synspunkt, at jeg anvender vers fjorten ud fra dets placering i versenes forløb, i modstrid med den historiske rækkefølge, som versene repræsenterer. Jeg anvender denne logik i overensstemmelse med placeringen af vers treogtyve. Placeringen af et vejmærke skal svare til dets historiske opfyldelse. Den alliance, som jøderne indgik med Rom i Makkabæertiden, fastlagde, hvor verset skulle anvendes. „Røverne“ i vers fjorten, som stadfæster synet, gjorde det i 200 f.Kr., selve året for slaget ved Panium, men slaget og røverne er to forskellige symboler.

„Røverne“ bliver en del af beretningen, ikke for at fastslå en direkte forbindelse med datoen for slaget ved Panium, men for at identificere det forhold, de indgik med Egyptens svækkede femårige hersker, som stod foran at blive besejret af Antiochos. De ønskede ikke en afbrydelse af importen af egyptisk hvede til Romerriget. Roms profetiske forhold til den sårbare femårige egyptiske konge er versets emne. Denne mellemkomst identificerer eftervirkningerne af det sammenbrud, der følger Putins forsøg på at indlemme den ukrainske kirkes underkastelse under den russiske kirke, sådan som det tidligere havde været før 1989. Dette forsøg indleder det gradvise forfald af hans sydlige rige, og når Putin dør, som Ptolemæus gjorde, eller på en eller anden måde forvises, som Uzzija og Napoleon blev, bliver han profetisk fjernet, og hans rige håndteres derefter af en række mindre kompetente ledere. Derefter, på den femårige konges tid, griber det pavelige Rom ind for at beskytte sine interesser, hvilket er den ukrainske kirke.

Pavedømmet tager ikke parti mellem russisk eller ukrainsk ortodoksi; det spiller på alle sider for at bringe alle de religiøse legemer ind under sin myndighed, sådan som det fremstilles i Esajas 4.

Og på den dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og bære vore egne klæder; lad os kun kaldes ved dit navn, så vor vanære kan blive taget bort. På den dag skal Herrens spire være skøn og herlig, og jordens frugt skal være ypperlig og smuk for dem af Israel, som er undsluppet. Og det skal ske, at den, som er tilbage i Zion, og den, som bliver tilbage i Jerusalem, skal kaldes hellig, hver den, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem. Esajas 4:1–3.

Pavedømmet tager herredømmet over alle de religiøse legemer, fremstillet som syv kvinder, hvilket vil sige alle kirkerne. Disse syv kirker ønsker at kaldes katolske, hvilket betyder universelle, og de er tydeligvis ikke Guds folk, for de agter at bære deres egne klæder. Foreningen af alle de religiøse legemer, som ønsker at bære deres egne menneskelige klæder, finder sted på den tid, da de i „Jerusalem skal kaldes hellige“, hvilket er, når Herrens gren forvandles fra et laodikeisk til et filadelfisk folk, og det er dér, pavedømmet bliver hovedet for alle de religiøse legemer netop på den tid, hvor hun også skal gøres til hoved for de politiske legemer.

I 1989 var den ukrainske kirke et symbol på, at nordens konge fejede Sovjetunionen bort, og Putin vil søge at genoprette det tidligere underkastelsesforhold og modtage spedalskhed på sin pande og påbegynde en forfølgelse mod den religion, som nægtede hans krav. Den forfølgelse fandt sted i Ptolemæus' eget land, i byen Alexandria, så kirkerne inden for Rusland, som er påvirket af Rom, vil blive Putins mål og hans endeligt. Mens Trump forbereder sig til slaget ved Panium, identificeres hans åbne forhold til beskytteren af den svækkede egyptiske barnekonge i 2025. Den romerske magt, som i 200 f.Kr. beskyttede den egyptiske barnekonge, vil da ikke beskytte barnekongen. Hun vil medvirke til at bringe barnekongen til ende. Rom som Egyptens beskytter i 200 f.Kr. repræsenterer Rom som Egyptens ødelægger ved slaget ved Panium.

## Milleritterne

Milleritterne så ikke tre romerske magter; de så kun to, men deres sandhed var ikke desto mindre sandhed. Den profetiske logik, hvori Antiochus fremstår som et symbol, tillader os at anvende vers fjorten på en historie, der går forud for vers femten, selv om den historie, som i første omgang

opfyldte versene, placerede både vers fjorten og femten i året 200 f.Kr. Jeg hævder, at vers seksten er den snart kommende søndagslov, og at vers fjorten var 2025, og vers femten er det endnu fremtidige slag ved Panium. Antiochus beviser, at de tre slag udgør én profetisk linje, for han er til stede ved alle tre slag; men han beviser også den påstand, jeg fremsætter, nemlig den sidste tids anvendelse af versene, når de rettelig udlægges efter linje på linje-metoden.

Antiochus var til stede ved alle tre slag, og i de sidste dage repræsenterer han pavedømmets stedfortrædende magt i 1989 (Reagan og USA), 2014 (Zelenskyj og Ukraine), og dernæst er det ved slaget ved Panium den samme stedfortrædende magt som i 1989, for Jesus repræsenterer altid enden ved begyndelsen. Ronald Reagan er død og begravet, så Antiochus' historiske vidnesbyrd er i overensstemmelse med den milleritiske forståelse, men underlagt de regler, som styrer en anvendelse linje på linje. Den sidste pavelige stedfortrædende magt i versene er Trump, skønt Antiochus historisk var til stede ved alle tre slag. For at opfylde vers tretten måtte Trump tabe det andet valg, for i vers tretten „vender“ han „tilbage“, stærkere end nogen sinde, stærk nok til at modtage en kugle gennem øret, hvilket sammen med højre tommelfinger og højre storetå var det, der skulle salves med blod, da præsterne blev salvet.

Reagan foregreb Trump, for Reagan er den første af de sidste otte præsidenter fra endetidens begyndelse i 1989. Lincoln foregreb Trump, for han var den første republikanske præsident. Lincoln blev myrdet af slaveritilhængende demokrater i alliance med Rom, og både Ronald Reagan og hans papistiske modstykke Johannes Paul II overlevede attentatforsøg. Trump blev politisk myrdet i 2020 ved det stjålne valg til opfyldelse af Åbenbaringen 11, vers 7, og derpå blev han i 2024 oprejst til opfyldelse af vers 11.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og dræbe dem. ... Og efter tre dage og en halv kom livets Ånd fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt på dem, som så dem. Åbenbaringen 11:7, 11.

Trump's opstandelse var hans „genkomst“ i vers tretten, og den frembød også en parallel til et kendetegn ved Rom, for Rom er „den ottende, som er af de syv“, og Trump er et billede på Rom.

Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv, og går fortabelsen i møde. Åbenbaringen 17:11.

Trump's anden embedsperiode gør ham til den ottende præsident siden Reagan, og fordi han også var den sjette, er Trump, i overensstemmelse med pavedømmet, »den ottende, som er af de syv«. Otte er symbolet på opstandelse, hvilket understreger, at han, som et billede på pavedømmet, måtte have et dødbringende sår, som blev lægt, for at kunne »vende tilbage«.

Og jeg så et af dets hoveder, som var det såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt; og hele jorden undrede sig over dyret. Åbenbaringen 13,3.

Når det dødelige sår læges, undrer verden sig over dyret, og da Trump blev genoprejst som den ottende, der er af de syv, i 2024, „vendte“ han tilbage, og hele verden undrede sig over ham.



Og efter tre dage og en halv kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

Trump “vendte tilbage” ved valget i 2024, og derefter blev han og pave Leo begge indsat i 2025. Jesus gav en direkte og retfærdig advarsel til enhver, som ønskede at se.

Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han mærke sig det.) Mattæus 24:15.

Markus siger det måske lidt tydeligere.

Men når I ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt af profeten Daniel, stå, hvor den ikke bør stå, (den, som læser, give agt,) da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene. Markus 13:14.

Ødelæggelsens Vederstyggelighed er Rom i hver af dets tre faser. Det hedenske, det pavelige og det moderne Rom er hver især et advarselssymbol for Guds folk. Advarslen skal erkendes, når Rom befinder sig på et „helligt sted“ eller dér, „hvor det ikke bør være“. Det herlige land er i Skriften det hellige land, og De Forenede Stater er det åndelige herlige land.

Og Herren skal tage Juda i eje som sin del i det hellige land og igen udvælge Jerusalem. Vær stille, alt kød, for Herrens åsyn; thi han rejser sig fra sin hellige bolig. Zakarias 2:12, 13.

Når du ser Rom stå på det hellige sted, udvælger Herren Jerusalem som sit pagtsfolk for sidste gang. Da Reagan, den første af otte præsidenter, indgik en hemmelig alliance med antikrist i Bibelens profeti, repræsenterede det en åben alliance med Rom ved den ottende og sidste præsident siden endetidens begyndelse i 1989. Omegategn vender ofte egenskaberne ved alfategnet om.

Indsættelsen af pave Leo og Trump i 2025 identificerer et åbent forhold mellem havdyret og jorddyret i Åbenbaringen tretten. Omslaget til en åben alliance mellem Trump og Leo, som blev forbilledliggjort ved den hemmelige alliance mellem Reagan og Johannes Paul II, oplyser os om, at støtten til det egyptiske barnekongedømme, som opfyldte vers fjorten i 200 f.Kr., repræsenterer mangel på støtte i de sidste dage.

2025 fastslår det ydre grundlæggende syn eller den ydre grundlæggende profeti, for det ophøjer Rom som advarslen om Rom, der af Daniel identificeres med symbolikken i „ødelæggelsens vederstyggelighed“. Advarslen om ødelæggelsens vederstyggelighed finder sted forud for den ødelæggelse, der er fremstillet ved „ødelæggelse“. Under belejringen af Jerusalem under Cestius blev advarslen fremstillet ved, at fanerne for Roms myndighed blev anbragt inden for helligdommens hellige område. De, som så, forstod, adlød og forlod byen, blev beskyttet, da belejringen blev genoptaget. De så det romerske advarselstegn. De kristne, som skilte sig fra den kompromitterede kirke i Pergamos og derefter kirken i Thyatira, flygtede ud i ørkenen, da de så syndens menneske sidde i Guds tempel. Disse vidner identificerer en advarsel om ødelæggelsens vederstyggelighed, som Daniel talte om i de sidste dage.

Vi har gentagne gange påvist, at 1888 var Cestius' belejring, og at afslutningen på søndagslovkrisen er Titus' belejring. Blair-søndagslovsforslagene i 1880'erne, sammen med de søndagslove, der blev gennemført i nogle sydlige stater i 1880'erne, var Cestius' advarsel, som også markerede skillelinjen i Søster Whites råd om livet på landet. Før 1880'erne lød hendes råd, at vi i fremtiden ville få behov for at flytte ud på landet, men efter 1880'erne var livet på landet noget, som allerede burde være blevet virkeliggjort. Advarselstegnet i Blair-lovsforslagene, der fremmede den pavelige magts autoritetstegn og blev drøftet i 1880'erne, var et forbillede på Patriot Act ved 11. september, for Åbenbaringen atten's engel viste sig i begge disse historiske forløb.

9/11 var advarslen om Cestius, der anbragte sin myndighed på det hellige sted, hvor den ikke burde være, for ved 9/11 erstattede romersk lov engelsk lov. I Pelosi-processerne i 2021 blev retssikkerhedsklausulen forkastet, og dette udgør endnu et skridt hen imod Titus' belejring, som ender ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Belejringen er en tidsperiode. 1888 taler om det interne protestantiske horns oprør, og 9/11 taler om det eksterne republikanske horns oprør. Indsættelsen af paven fra det herlige land i det samme år, hvor den sidste præsident også indsættes, repræsenterer den sidste advarsel om ødelæggelsens vederstyggelighed, stående hvor den ikke burde stå, lige før slaget ved Panium. Slaget ved Panium fører direkte ind i søndagsloven og slaget ved Actium, som repræsenterede den tredje og sidste hindring for det hedenske Rom, og derefter herskede det hedenske Rom suverænt i 360 år som opfyldelse af Daniel 11:24. Ved søndagsloven bliver både det sjette og det syvende kongerige erobret af Rom, og det moderne Rom regerer derpå i én symbolsk time, eller toogfyrré symbolske måneder.

I vers seksten erobrer Pompejus, som netop har besejret det hedenske Roms første hindringer i Syrien, dernæst Jerusalem. Pompejus nedkæmper Roms første to hindringer, og Augustus Cæsar erobrer den tredje ved Actium. Det moderne Rom besejrer først sydens konge i 1989 som opfyldelse af vers fyrré og som forbilledliggjort ved vers ti. Derefter, ved søndagsloven, besejrer det moderne Rom sin anden og tredje hindring med De Forenede Stater, og derpå indvilger De Forenede Nationer straks i at give deres rige til den pavelige magt. Det hedenske Rom besejrede to med Pompejus og dernæst én, og det pavelige Rom besejrede én i 1989 og dernæst sine næste to i vers seksten, hvilket er dér, Pompejus markeres med sin anden erobring.

Hvad enten det var den tredje hindring ved Actium for det hedenske Rom, eller den tredje hindring, repræsenteret ved, at goterne blev drevet ud af byen Rom i 538, gælder det, at når Rom overvinder den tredje hindring, hersker det suverænt.

For den Herre Gud gør intet, uden at han åbenbarer sin hemmelighed for sine tjenere profeterne. Amos 3,7.

Herren vil med sikkerhed give den endelige manifestation af det advarselstegn, som i Daniels Bog fremstilles som ødelæggelsens vederstyggelighed, før ødelæggelsen kommer. Dette advarselstegn er den åbne alliance, i modsætning til Reagans hemmelige alliance, som repræsenteres i 2025. Herren vil ikke bringe straf uden først at give advarsel, og Amos er meget direkte med hensyn til, hvad den hemmelige åbenbaring til Hans tjenere er, og til hvem den er rettet.

Hør dette ord, som Herren har talt imod jer, Israels børn, imod hele den slægt, som jeg førte op fra Ægyptens land, idet han siger: Kun jer har jeg kendt blandt alle jordens slægter; derfor vil jeg hjemsege jer for alle jeres misgerninger. Amos 3:1, 2.

Amos henvender sig til den sidste generation af Guds udvalgte pagtsfolk, som skal straffes, i overensstemmelse med de 25 mænd, der tilbeder solen i Ezekiel 8. Amos fremfører det laodikeiske budskab, som er den tredje engels budskab under syndens udslettelse i dommens tid over de levende. Amos' advarsel er baseret på en forening af to parter.

Kan to vandre sammen, uden at de er blevet enige? Brøler en løve i skoven, når den intet bytte har? Udsender en ung løve skrig fra sin hule, hvis den intet har fanget? Falder en fugl i en snare på jorden, hvor der ingen fælde er for den? Tager man en snare op fra jorden, når den slet intet har fanget? Blæses der i basun i byen, uden at folket bliver grebet af frygt? Sker der ulykke i en by, uden at Herren har gjort det? Amos 3:3–6.

Advarslen om, at to går sammen som én, er sat ind i sammenhængen med en snare, der fanger en fugl fra jorden. Fugle er symboler på religiøse samfund, og pavedømmet er i Johannes' Åbenbaring et bur for enhver uren og afskyelig fugl.

Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og den er blevet et tilholdssted for djævl og et skjulested for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har bedrevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellyst. Åbenbaringen 18:2, 3.

En fugl i et bur er en fanget fugl, og når en nation begår utugt med Roms skøge, bliver den en fanget fugl, og den fugl, som løftes op over alle de andre profetiske fugle, er den magt, hvis trefoldige hus bygges, grundfæstes ved søndagsloven, på sit sted, som er Sinear, som er Babylon. Det er den fugl, som fik et dødbringende sår i 1798, eller som Zakarias udtrykker det, fik et blylæg lagt over sin kurv, men derefter blev løftet op af spiritualismens og den frafaldne protestantismes fugle.

Da trådte engelen, som talte med mig, frem og sagde til mig: Løft nu dine øjne og se, hvad dette er, som drager frem. Og jeg sagde: Hvad er det? Og han sagde: Dette er en efa, som drager frem. Han sagde desuden: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, der blev løftet en blytalent op; og dette er en kvinde, som sidder midt i efaen. Og han sagde: Dette er ugudeligheden. Og han kastede hende ned midt i efaen; og han kastede blyloddet over dens åbning. Derpå løftede jeg mine øjne og så, og se, der kom to kvinder frem, og vinden var i deres vinger; thi de havde vinger som storkens vinger, og de løftede efaen op mellem jorden og himlen. Da sagde jeg til engelen, som talte med mig: Hvorhen bærer disse efaen? Og han sagde til mig: For at bygge den et hus i Sinears land; og det skal blive grundfæstet og sat der på sin egen fod. Zakarias 5:5–11.

Amos' snare fanger fuglen fra jorden, for den repræsenterer den alliance, som går forud for den snart kommende søndagslov, hvor jordens fugl bliver fanget, og ifølge Amos er alliancen en irrettesættelse af laodikeisk Syvendedagsadventisme, for der vil blive blæst en advarselsbasun i

byen, som de vil nægte at høre.

Skal der blæses i horn i byen, uden at folket frygter? Kan der ske ulykke i en by, uden at Herren har gjort det? Nej, den Herre Herren gør intet, uden at han åbenbarer sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne. Løven har brølt, hvem vil ikke frygte? Den Herre Herren har talt, hvem kan andet end profetere? Amos 3,6–8.

Løven, som brøler, er Løven af Judas stamme, som repræsenterer Kristus, når Han besegler og åbner Sit profetiske Ord. Den åbne alliance i 2025 er Cestius' belejring, og symbolet på røverne blandt Guds folk etableres, når man ser to gå sammen, som aldrig burde sameksistere. Rom allieret og på linje med protestanter er en selvmodsigelse, for at være protestant betyder at protestere imod Rom.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.

## For sent at undslippe snaren

„Og lad det erindres, at det er Romes stolthed, at hun aldrig forandrer sig. Gregor VII's og Innocens III's principper er stadig den romersk-katolske kirkes principper. Og havde hun blot magten, ville hun sætte dem i værk med lige så stor kraft nu som i tidligere århundreder. Protestanter ved kun lidet, hvad de gør, når de foreslår at tage imod Romes hjælp i arbejdet med søndagens ophøjelse. Medens de er optaget af at fuldføre deres hensigt, sigter Rom mod at genoprette sin magt, at genvinde sit tabte overherredømme. Blot dette princip én gang bliver fastslået i De Forenede Stater, at kirken må anvende eller beherske statens magt; at religiøse handlinger kan håndhæves ved verdslige love; kort sagt, at kirkens og statens myndighed skal herske over samvittigheden, da er Romes sejr i dette land sikret.”

„Guds ord har givet advarsel om den forestående fare; lades dette uden påagtelse, vil den protestantiske verden først erfare, hvad Roms hensigter virkelig er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser i stilhed frem til magt. Hendes læresætninger øver deres indflydelse i de lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskenes hjerter. Hun opfører sine høje og massive bygningsværker, i hvis hemmelige afkroge hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Listigt og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer for hende til at slå til. Alt, hvad hun begærer, er et gunstigt udgangspunkt, og dette gives hende allerede. Vi skal snart se og skal føle, hvad det romerske elements hensigt er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig dadel og forfølgelse.“ The Great Controversy, 581.

„Der er en verden, der ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælekval for at vække dem? Hvilken stemme kan nå dem? Mine tanker føres frem til den tid, da signalet vil blive givet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham.' Men nogle vil have udsat at skaffe den olie, der skal fylde deres lamper igen, og for sent vil de erfare, at karakteren, som olien repræsenterer, ikke kan overføres. Denne olie er Kristi retfærdighed. Den repræsenterer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for et andet. Enhver må selv opnå en karakter, rensat for enhver syndens plet.“ Bible Echo, 4. maj 1896.

„Da jeg så stakkels sjæle dø af mangel på den nærværende sandhed, og nogle, som bekendte sig til at tro sandheden, lod dem dø ved at tilbageholde de nødvendige midler til at føre Guds værk fremad, var synet for smerteligt, og jeg bad englen om at tage det bort fra mig. Jeg så, at når Guds sag krævede noget af deres ejendom, ligesom den unge mand, der kom til Jesus (Mattæus 19:16–22), gik de bedrøvede bort, og at den overvældende svøbe snart ville gå hen over dem og rive alle deres ejendele bort, og da ville det være for sent at ofre jordiske goder og samle sig en skat i himmelen.“ Early Writings, 49.

„Judas så, at hans bønner var forgæves, og han styrtede ud fra salen med udråbet: Det er for sent! Det er for sent! Han følte, at han ikke kunne leve for at se Jesus korsfæstet, og i fortvivlelse gik han ud og hængte sig.“ The Desire of Ages, 722.